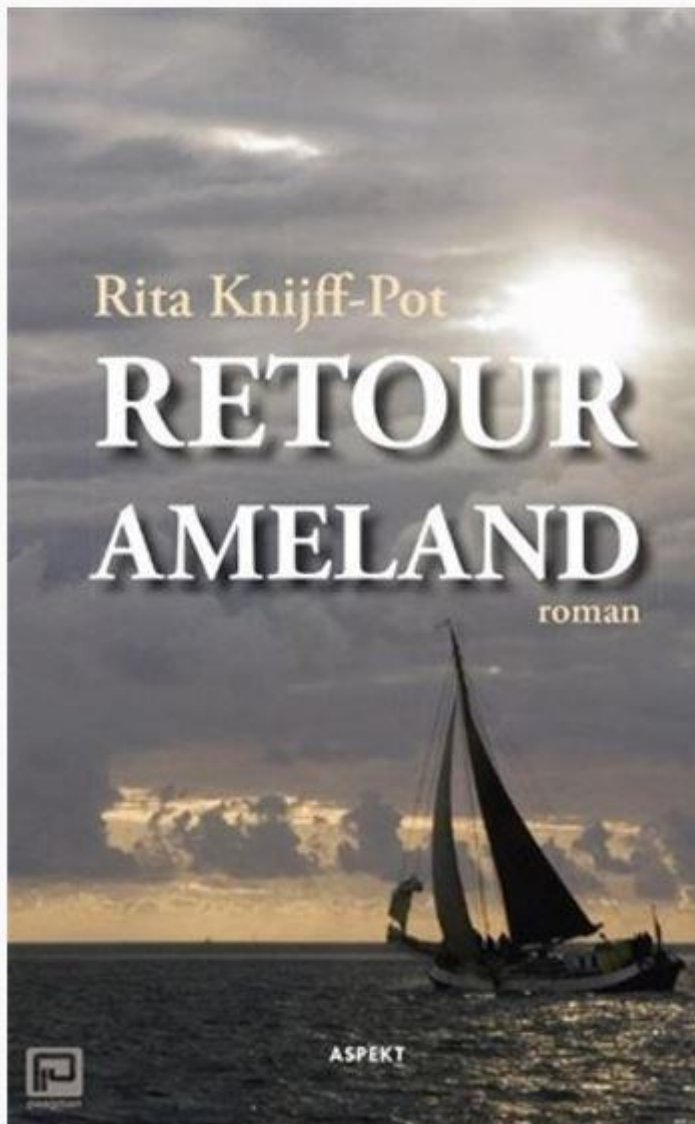

DE COUTUREKRANT

www.couturekrant.nl

Recensie boek: Retour Ameland

 Gepubliceerd op donderdag 16 april 2015 16:41 | Geschreven door Phia Baruch

Zojuist verscheen bij uitgeverij Aspekt het boek Retour Ameland geschreven door Rita Knijff-Pot die al eerder het boek Spaans Meisje op Ameland schreef. Zij werd getroffen door het verhaal van Robert, één van de vastelands-kinderen die in de 2de wereldoorlog en soms nog jaren daarna op het eiland warmhartig opgenomen werden. In haar boek Retour Ameland reconstrueert de auteur de geschiedenis van de kinderen die uit de grote steden van Nederland vaak volkomen ontworteld onderdak kregen in verschillende dorpen op het eiland Ameland. Haar creatief uitgewerkte factsheet vermeldt ook hoe de naar het eiland gebrachte kinderen nu bijna driekwart eeuw

later op die angstwekkende oorlogstijd terugkijken.

[lees verder pag. 2]

Hiermee legt zij een stuk onvergetelijke oorlogsgeschiedenis van het eiland vast. Zij heeft zich tijdens haar zoektocht namelijk niet kunnen baseren op een bestaand archief. De kindertransporten waren gedurende de oorlog in handen van de kerken maar werden gecontroleerd door de Duitse bezetter. Zij is uitgegaan van info die mensen vanuit hun herinnering haar verschaften.

Haar boek is gebaseerd op thema's die zowel de stadskinderen als sommige eilandkinderen en hun leven daarna belichten. Dat is een heel complexe geschiedschrijving geworden waarmee Rita Knijff-Pot probeert zoveel mogelijk betrokkenen een podium te geven voordat niemand nog kan navertellen wat er toen gebeurd is.

Uiteraard heeft lang niet iedereen dezelfde visie op allerlei gebeurtenissen waar dit boek over gaat. Maar persoonlijk was ik toch na al die jaren opnieuw geschokt toen ik het las. Ook al omdat de verdrietige jeugdgeschiedenis van mijn zuster en mijzelf er voor mij onverwacht uitgebreid in voorkomen. Het was alsof ik door een omgekeerde verrekijker terugkeek naar die tijd. Zoiets roept veel emoties op. Natuurlijk waren er in die tijd ook betere momenten en mensen die je hartelijk probeerden te accepteren.

Het Amelandse gezin waar ik nog jaren na de oorlog verbleef liet zich bijvoorbeeld ook niets door buitenstaanders over mijn opvoeding voorschrijven. In die jaren was dat buitengewoon vrijmoedig binnen zo'n afgesloten eilandgemeenschap. De schoolmeester, de dominee, de ouders van de door mij afgewezen verloofde en al die anderen die zich bij mijn pleegouders en mijn lieve pleegbroers op het eiland beklagden over mijn 'gebrek aan respect' en 'mijn ondankbaarheid omdat ik daar toch maar gratis door vreemden werd opgevangen' kregen altijd te horen: "Zij heeft het recht op haar eigen beslissing. Het is niet ons eigen kind."

Perfekte uitspraken die ik ook zeer heb gewaardeerd want binnen die geïsoleerde wereld van toen kon je maar beter niet te veel anders zijn. Dit is ongetwijfeld voor de nieuwe meer open generaties daarna op Ameland totaal veranderd.

De tijd ging verder en nu zijn er vele, vele jaren verlopen. Een tijd waarin ieder die wel het voorrecht had te mogen overleven zich op eigen wijze kon ontwikkelen. Net als de andere oorlogskinderen zal ook ik nooit vergeten welke waarden mij indertijd door de hardwerkende en oprecht gelovige Amelandse gemeenschap op dit prachtige eiland zijn aangereikt.

Mijn zuster en ik vonden later beiden een partner die bereid was de zware bagage van ons, resterend uit dit verleden, te accepteren en te steunen. Ook was het een groot geluk toen mijn zuster haar dochter Tanja kreeg en daarna twee zoons die net als mijn enige zoon David júst door onze achtergrond heel sociaal in het leven staan.

Nog enkele kleine oneffenheidjes uit dit aangrijpende boek: Ik ben niet één van de grondvesters van de Couturekrant maar de oprichter en hoofdredactrice van de oudste en meest bezochte modesite van Nederland. Verder heb ik inderdaad een modeprijs gehad. Dat is vermeldenswaard na een jeugd waarin ik -zoals in het boek vermeld- op het eiland er zo slecht gekleed bij liep dat klasgenootjes mij achter mijn rug uitlachten. Alsnog wil ik echter wel vertellen dat mijn kleding in die jaren wel het allerlaatste was om mij zorgen over te maken.

Wat ik verder wel een tikje jammer vind is dat er nergens is vermeld dat ik 3 mei 2011 tijdens een bijeenkomst in de Beurs van Berlage door burgemeester Van der Laan ben benoemd tot Ridder in de Orde van Oranje Nassau. Dit omdat mijn pleegouders op Ameland beiden de achternaam Ridder droegen. Mijn tante heette dus zelfs Ridder-Ridder van achternaam. En ik vind het een voorrecht dat ik nu hun, in deze naam, mag opvolgen.

[Eind]